ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 8ης Ιουλίου 1999 *

Στην υπόθεση Τ-158/95,

Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα τη Γένοβα (Ιταλία),

ISI — Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα την Πάδουα (Ιταλία),

Sadam Zuccherifici, τμήμα της SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα την Μπολόνια (Ιταλία),

Sadam Castiglionese SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα την Μπολόνια,

Sadam Abruzzo SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα την Μπολόνια,

Zuccherificio del Molise SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα το Termoli (Ιταλία),

SFIR — Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα την Cesena (Ιταλία),

Ponteco Zuccheri SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα το Pontelagoscuro (Ιταλία),

εκπροσωπούμενες από τον Bernard O'Connor, solicitor, και από τους Ivano Vigliotti και Paolo Crocetta, δικηγόρους Γένοβας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Arsène Kronshagen, 12, boulevard de la Foire,

προσφεύγουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τους Jan-Peter Hix και Ignacio Díez Parra, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Alessandro Morbilli, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

υποστηριζομένου από την

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από τον Eugenio de March, νομικό σύμβουλο, και τον Francesco Paolo Ruggeri Laderchi, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο, στην ουσία, την ακύρωση, αφενός, του κανονισμού (ΕΚ) 1101/95 του Συμβουλίου, της 24ης Απριλίου 1995, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1785/81 περί κοινής οργανώσεως των αγορών στον τομέα της ζάχαρης και του κανονισμού (ΕΟΚ) 1010/86 που θεσπίζει τους γενικούς κανόνες που εφαρμόζονται στην επιστροφή στην παραγωγή για ορισμένα προϊόντα του τομέα της ζάχαρης τα οποία χρησιμοποιούνται στη χημική βιομηχανία (ΕΕ L 110, σ. 1), και, αφετέρου, του κανονισμού (ΕΚ) 1534/95 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1995, για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 1995/96, των παραγώγων τιμών παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης, της τιμής παρεμβάσεως της ακατέργαστης ζάχαρης, των ελάχιστων τιμών τεύτλων Α και τεύτλων Β, καθώς και του ποσού της επιστροφής για την αντιστάθμιση των εξόδων αποθεματοποιήσεως (ΕΕ L 148, σ. 11),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, J. Pirrung και M. Βηλαρά, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 26ης Ιανουαρίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Ο πλειστάκις τροποποιηθείς κανονισμός (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 177, σ. 4, στο εξής: βασικός κανονισμός), του οποίου ένας από τους στόχους είναι να εξασφαλιστεί στους παραγωγούς τεύτλων και ζαχαροκάλαμων της Κοινότητας η διατήρηση της απασχολήσεώς τους και του βιοτικού τους επιπέδου (τρίτη αιτιολογική σκέψη), καθιερώνει προς τούτο, μεταξύ άλλων, ένα καθεστώς τιμών, ένα καθεστώς ποσοστώσεων και ένα σύστημα αντισταθμίσεως των εξόδων αποθεματοποιήσεως.

2 Το καθεστώς ποσοστώσεων συνεπάγεται τον καθορισμό, για κάθε μία από τις παραγωγούς περιοχές της Κοινότητας, των προς παραγωγή ποσοτήτων ζάχαρης, τα δε κράτη μέλη οφείλουν να κατανέμουν, υπό μορφή ποσοστώσεων παραγωγής, τις ποσότητες αυτές μεταξύ των διαφόρων ζαχαροπαραγωγών

επιχειρήσεων που είναι εγκατεστημένες στο έδαφός τους. Οι ποσοστώσεις αυτές αφορούν ετήσια περίοδο εμπορίας, η οποία αρχίζει την 1η Ιουλίου ενός έτους και λήγει στις 30 Ιουνίου του επομένου έτους.

3 Το καθεστώς τιμών συνεπάγεται ένα σύστημα παρεμβάσεως το οποίο έχει ως σκοπό την εξασφάλιση των τιμών και της διαθέσεως των προϊόντων στην αγορά, οι δε τιμές που εφαρμόζουν οι οργανισμοί παρεμβάσεως καθορίζονται κάθε χρόνο από το Συμβούλιο.

4 Δεδομένου ότι η παραγωγή ζάχαρης είναι δραστηριότητα που υπόκειται σε εποχιακές μεταβολές οπότε οι ποσότητες που παράγονται κατά τη διάρκεια συγκεκριμένης περιόδου εμπορίας συνήθως δεν μπορούν να διοχετευθούν όλες στο εμπόριο κατά την ίδια περίοδο, το άρθρο 8 του βασικού κανονισμού καθιέρωσε επίσης ένα «σύστημα αντισταθμίσεως των εξόδων αποθεματοποιήσεως που περιλαμβάνει μια κατ' αποκοπήν επιστροφή και τη χρηματοδότηση αυτής μέσω μιας συνεισφοράς» (παράγραφος 1). Το άρθρο 8, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, διευκρινίζει: «Το ποσό της επιστροφής είναι το ίδιο για όλη την Κοινότητα. Ο κανόνας αυτός ομοιομορφίας εφαρμόζεται επίσης [για τη συνεισφορά που εισπράττεται από τα κράτη μέλη κάθε ζαχαροπαραγωγού].»

5 Για την περίοδο εμπορίας 1995/96, το ποσό της κατ' αποκοπήν επιστροφής καθορίστηκε «σε 0,45 ECU ανά 100 χιλιόγραμμα λευκής ζάχαρης ανά μήνα» από το άρθρο 4 του κανονισμού (ΕΚ) 1534/95 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1995, για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 1995/96, των παραγώγων τιμών παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης, της τιμής παρεμβάσεως της ακατέργαστης ζάχαρης, των ελάχιστων τιμών τεύτλων Α και τεύτλων Β, καθώς και του ποσού της επιστροφής για την αντιστάθμιση των εξόδων αποθεματοποιήσεως (ΕΕ L 148, σ. 11, στο εξής: κανονισμός 1534/95). Ενεργώντας έτσι, το Συμβούλιο, όπως προκύπτει από την έκτη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού, έλαβε υπόψη τα έξοδα χρηματοδοτήσεως, τα έξοδα ασφαλίσεως και τα ειδικά έξοδα αποθεματοποιήσεως. Όσον αφορά τα έξοδα χρηματοδοτήσεως, το Συμβούλιο έλαβε υπόψη «επιτόκιο 6,75 %».

6 Το άρθρο 46, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού επέτρεπε επιπλέον στην Ιταλική Δημοκρατία «κατά τη διάρκεια των περιόδων εμπορίας 1981/82 έως 1985/86, εφόσον το ύψος των επιτοκίων [που ισχύουν] στην Ιταλία για τον πλέον φερέγγυο οφειλέτη είναι ανώτερο του 3 % ή περισσότερο του επιπέδου επιτοκίου που χρησιμοποιείται για τον υπολογισμό του ποσού της συνεισφοράς του άρθρου 8, να καλύψει την επίπτωση της διαφοράς αυτής στα έξοδα αποθεματοποιήσεως της εν λόγω ζάχαρης με μια εθνική ενίσχυση». Η άδεια

αυτή ανανεώθηκε για πρώτη φορά από το άρθρο 1, σημείο 10, του κανονισμού (ΕΟΚ) 934/86 του Συμβουλίου, της 24ης Μαρτίου 1986, περί τροποποιήσεως του κανονισμού 1785/81 (ΕΕ L 87, σ. 1), για τις περιόδους εμπορίας 1986/87 και 1987/88 (με την τροποποίηση αυτή, το άρθρο 46, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού κατέστη η σχετική διάταξη), στη συνέχεια ανανεώθηκε για όλες τις επόμενες περιόδους εμπορίας και για τελευταία φορά ανανεώθηκε από το άρθρο 1, σημείο 26, του κανονισμού (ΕΚ) 133/94 του Συμβουλίου, της 24ης Ιανουαρίου 1994, περί τροποποιήσεως του κανονισμού 1785/81 (ΕΕ L 22, σ. 7, στο εξής: κανονισμός 133/94), για την περίοδο εμπορίας 1994/95.

7 Το άρθρο 46 του βασικού κανονισμού, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 1, σημείο 13, του κανονισμού (ΕΚ) 1101/95 του Συμβουλίου, της 24ης Απριλίου 1995, για τροποποίηση του κανονισμού 1785/81 (στο εξής: κανονισμός 1101/95) και του κανονισμού (ΕΟΚ) 1010/86 που θεσπίζει τους γενικούς κανόνες που εφαρμόζονται στην επιστροφή στην παραγωγή για ορισμένα προϊόντα του τομέα της ζάχαρης τα οποία χρησιμοποιούνται στη χημική βιομηχανία (ΕΕ L 110, σ. 1), δεν επιτρέπει πλέον στην Ιταλική Δημοκρατία να χορηγεί την εθνική αυτή ενίσχυση.

Διαδικασία

8 Υπό τις συνθήκες αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Αυγούστου 1995, οι προσφεύγουσες, εταιρίες που είναι εγκατεστημένες στην Ιταλία και κατέχουν όλες μαζί το 92 % των ποσοστώσεων παραγωγής ζάχαρης που έχουν χορηγηθεί σ' αυτό το κράτος μέλος, άσκησαν βάσει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ) την παρούσα προσφυγή.

9 Με χωριστό δικόγραφο, το οποίο κατέθεσε στις 25 Οκτωβρίου 1995 στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, το Συμβούλιο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας. Οι προσφεύγουσες κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως αυτής στις 11 Δεκεμβρίου 1995.

10 Με διάταξη της 19ης Μαρτίου 1996, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου δέχθηκε την αίτηση παρεμβάσεως υπέρ του Συμβουλίου την οποία κατέθεσε η Επιτροπή στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 31 Ιανουαρίου 1996. Στις 3 Μαΐου 1996 η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως. Με υπομνήματα που κατέθεσαν στη Γραμματεία αντιστοίχως στις 14 και 18 Ιουνίου 1996, το Συμβούλιο και οι προσφεύγουσες υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί του υπομνήματος παρεμβάσεως.

11 Με διάταξη της 25ης Ιουνίου 1997, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου με την ουσία της υποθέσεως.

12 Με απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Σεπτεμβρίου 1998, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο πρώτο τμήμα, στο οποίο, κατά συνέπεια, ανατέθηκε η υπόθεση.

13 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 26ης Ιανουαρίου 1999.

Αιτήματα των διαδίκων

14 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή παραδεκτή·

— να ακυρώσει τον κανονισμό 1101/95 εν όλω ή τουλάχιστον στο μέτρο που, κατά την τροποποίηση του βασικού κανονισμού, δεν προέβλεψε διαφοροποίηση του ποσού της επιστροφής για την αντιστάθμιση των εξόδων αποθεματοποιήσεως αναλόγως του κόστους που έχουν οι ζαχαροπαραγωγοί κάθε χώρας·

— να ακυρώσει το άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95, καθόσον για την περίοδο εμπορίας 1995/96 ορίζει ότι το ποσό της επιστροφής του άρθρου 8 του βασικού κανονισμού πρέπει να είναι το ίδιο για όλη την Κοινότητα ανεξαρτήτως του επιτοκίου που ισχύει σε κάθε χώρα της Κοινότητας·

— να ακυρώσει, εφόσον χρειάζεται, όλες τις προγενέστερες ή μεταγενέστερες των κανονισμών 1101/95 και 1534/95 πράξεις που συνδέονται με αυτούς, περιλαμβανομένων του βασικού κανονισμού και των διαδοχικών τροποποιήσεών του ή τουλάχιστον των άρθρων του 3, 5, 6 και 8 και όλων των διατάξεων που θεσπίστηκαν για την εκτέλεσή τους·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα που σχετίζονται με την παρέμβασή της·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

15 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη και, επικουρικώς, ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

16 Με το υπόμνημά της παρεμβάσεως, η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο να δεχθεί τα αιτήματα του Συμβουλίου και να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

17 Προς στήριξη της ενστάσεώς του, το Συμβούλιο διατυπώνει τέσσερις λόγους απαραδέκτου. Με τον πρώτο προβάλλει παράβαση του άρθρου 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, καθόσον το δικόγραφο της προσφυγής στερείται της ακριβείας που απαιτούν οι διατάξεις αυτές. Με τον δεύτερο λόγο απαραδέκτου προβάλλει ότι η προσφυγή σκοπεί μόνον εν μέρει στην ακύρωση πράξεων του Συμβουλίου. Με τον τρίτο προβάλλει, όσον αφορά ορισμένα κεφάλαια της προσφυγής, εκπνοή της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής που τάσσει το άρθρο 173, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης. Με τον τέταρτο λόγο απαραδέκτου, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν αφορούν άμεσα και ατομικά τις προσφεύγουσες, οπότε οι προσφεύγουσες στερούνται ενεργητικής νομιμοποιήσεως βάσει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

Επί του πρώτου λόγου απαραδέκτου με τον οποίο προβάλλεται έλλειψη επαρκούς ακριβείας στο δικόγραφο της προσφυγής

18 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι το δικόγραφο της προσφυγής δεν ικανοποιεί τις επιταγές ακριβείας που τάσσουν το άρθρο 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και το άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Συγκεκριμένα, η προσφυγή είναι παραδεκτή μόνον κατά το μέρος που ζητείται η ακύρωση του άρθρου 4 του κανονισμού 1534/95

και του άρθρου 8 του βασικού κανονισμού. Το γενικόλογο αίτημα περί ακυρώσεως του βασικού κανονισμού και των κανονισμών 1101/95 και 1534/95 δεν καθιστά δυνατό να προσδιοριστεί το αντικείμενο της προσφυγής, δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες παρέλειψαν να διευκρινίσουν ποιες διατάξεις των εν λόγω κανονισμών είναι βλαπτικές γι' αυτές.

19 Ομοίως, το αίτημα περί ακυρώσεως του κανονισμού 1101/95, κατά το μέρος που ο κανονισμός αυτός δεν προβλέπει «διαφοροποίηση του ποσού της επιστροφής για την αντιστάθμιση των εξόδων αποθεματοποιήσεως αναλόγως του κόστους πού έχουν οι ζαχαροπαραγωγοί κάθε χώρας», είναι απαράδεκτο λόγω ελλείψεως ακριβείας, καθόσον ο πιο πάνω κανονισμός δεν περιέχει διάταξη σχετικά με την αντιστάθμιση των εξόδων αποθεματοποιήσεως.

20 Οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι το αντικείμενο της προσφυγής τους είναι αρκούντως ακριβές. Επιπλέον, με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου διευκρίνισαν ότι ζήτησαν:

— να ακυρωθεί ο κανονισμός 1101/95 καθόσον, με το άρθρο του 1, σημείο 13, το οποίο αντικατέστησε το κείμενο του άρθρου 46 του βασικού κανονισμού, καταργεί τη δυνατότητα του Ιταλικού Δημοσίου να χορηγεί στους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς αντισταθμιστικές ενισχύσεις σχετικά με τα έξοδα αποθεματοποιήσεως που προκαλούνται από τα υψηλά επιτόκια στην Ιταλία·

— να ακυρωθεί το άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95, το οποίο καθορίζει για την περίοδο εμπορίας 1995/96 την προβλεπόμενη από το άρθρο 8 του βασικού κανονισμού επιστροφή στο ίδιο ποσό για ολόκληρη την Κοινότητα·

— να διαπιστωθεί, βάσει του άρθρου 184 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 241 ΕΚ), η έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 8 του βασικού κανονισμού, καθόσον το άρθρο αυτό προβλέπει την ίδια επιστροφή για ολόκληρη την

Κοινότητα, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τις ιδιαίτερες συνθήκες που επηρεάζουν τα έξοδα αποθεματοποιήσεως σε κάθε κράτος μέλος.

Επί του δευτέρου λόγου απαραδέκτου με τον οποίο προβάλλεται έλλειψη πράξεως δεκτικής προσφυγής

21 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη κατά το μέρος που σκοπεί στην ακύρωση του κανονισμού 1101/95 καθόσον δεν προβλέπει διαφοροποίηση του ποσού της επιστροφής για την αντιστάθμιση των εξόδων αποθεματοποιήσεως. Συγκεκριμένα, ο εν λόγω κανονισμός δεν τροποποιεί το άρθρο 8 του βασικού κανονισμού, το οποίο καθιέρωσε το σύστημα αντισταθμίσεως των εξόδων αποθεματοποιήσεως, και δεν περιέχει διάταξη σχετική με το σύστημα αυτό, οπότε η προσφυγή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως στρεφομένη κατά «πράξεως εκδοθείσας» από το Συμβούλιο υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης.

22 Θεωρεί ότι οι προσφεύγουσες του προσάπτουν στην πραγματικότητα ότι παρέλειψε να προσθέσει στο άρθρο 8 του βασικού κανονισμού διάταξη προβλέπουσα τη διαφοροποίηση αυτή, οπότε δεν έπρεπε να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως, αλλά προσφυγή κατά παραλείψεως. Προσθέτει ότι, εν πάση περιπτώσει, εν προκειμένω δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις παραδεκτού της προσφυγής κατά παραλείψεως.

23 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το αίτημα περί ακυρώσεως του κανονισμού 1101/95, κατά το μέρος που υποτίθεται ότι καταργεί τη δυνατότητα χορηγήσεως ενισχύσεως στους Ιταλούς παραγωγούς, δεν στρέφεται κατά της πράξεως κατά της οποίας θα έπρεπε να στραφεί. Συγκεκριμένα, η δυνατότητα χορηγήσεως ενισχύσεως στους Ιταλούς παραγωγούς περιορίστηκε στην περίοδο εμπορίας 1994/95 από το άρθρο 1, σημείο 26, του κανονισμού 133/94. Συνεπώς, η δυνατότητα χορηγήσεως πρόσθετης εθνικής ενισχύσεως έπαυσε να ισχύει από 1ης Ιουλίου 1995 βάσει της διατάξεως αυτής και όχι βάσει οποιωνδήποτε αποτελεσμάτων του κανονισμού 1101/95.

24 Οι προσφεύγουσες αντιτάσσουν ότι στην πραγματικότητα δεν ισχυρίστηκαν ότι ο κανονισμός 1101/95 τροποποίησε το άρθρο 8 του βασικού κανονισμού. Ζήτησαν την ακύρωση του κανονισμού 1101/95 καθόσον ο κανονισμός αυτός καταργεί τη διάταξη του άρθρου 46 του βασικού κανονισμού η οποία επέτρεπε στην Ιταλία να χορηγεί ενισχύσεις. Έτσι, η προσφυγή τους έχει ως σκοπό να αρθεί κάθε δυσμενής διάκριση που δημιουργήθηκε από την αντιστάθμιση των εξόδων αποθεματοποιήσεως.

25 Προσθέτουν ότι η δυνατότητα χορηγήσεως πρόσθετων εθνικών ενισχύσεων δεν καταργήθηκε από τον κανονισμό 133/94, καθόσον το μόνο που έκανε ο κανονισμός αυτός ήταν να παρατείνει, για την περίοδο εμπορίας 1994/95, την ισχύ των διατάξεων του βασικού κανονισμού, περιλαμβανομένων των διατάξεων του άρθρου 46. Υπογραμμίζουν συναφώς ότι, αντιθέτως, ο κανονισμός 1101/95 παρέτεινε τη δυνατότητα εφαρμογής του βασικού κανονισμού για τις περιόδους εμπορίας 1995/96 έως 2000/01, χωρίς όμως να παρατείνει τη δυνατότητα εφαρμογής της προαναφερθείσας διατάξεως του άρθρου 46. Έτσι, ο κανονισμός 1101/95 κατάργησε την πιο πάνω διάταξη από της περιόδου εμπορίας 1995/96, πράγμα που μεταβάλλει τη νομική τους κατάσταση.

Επί του τρίτου λόγου απαραδέκτου με τον οποίο προβάλλεται εκπνοή της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής

26 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η προσφυγή, κατά το μέρος που σκοπεί στην ακύρωση του άρθρου 8 του βασικού κανονισμού, ασκήθηκε μετά την εκπνοή της δίμηνης προθεσμίας του άρθρου 173, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης, οπότε είναι απαράδεκτη. Συγκεκριμένα, ο βασικός κανονισμός εκδόθηκε στις 30 Ιουνίου 1981 και το ισχύον κείμενο του άρθρου 8, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, το οποίο αφορά το ποσό της επιστροφής, εισήχθη το 1985.

27 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι προβάλλουν βάσει του άρθρου 184 της Συνθήκης ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 8 του βασικού κανονισμού, οπότε το αίτημά τους επί του σημείου αυτού είναι παραδεκτό.

28 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προβάλλεται από τις προσφεύγουσες είναι εκπρόθεσμη και έρχεται σε αντίφαση με το περιεχόμενο του δικογράφου της προσφυγής τους, με το οποίο ζήτησαν ρητώς μόνον την ακύρωση του άρθρου 8 του βασικού κανονισμού. Κατά συνέπεια, ο εκ νέου χαρακτηρισμός του ακυρωτικού αυτού αιτήματος ως ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας, χαρακτηρισμός τον οποίο οι προσφεύγουσες διατύπωσαν με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου, πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτος βάσει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο απαγορεύει την προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης.

29 Οι προσφεύγουσες αντιτάσσουν ότι βάλλουν κατά της ελλείψεως νομιμότητας όλων των πράξεων αναφέροντας τους κανονισμούς που αμφισβήτησαν, μεταξύ δε αυτών τον βασικό κανονισμό και ειδικότερα το άρθρο του 8. Οι πράξεις που προσβάλλονται με την προσφυγή τους είναι οι κανονισμοί 1101/95 και 1534/95. Αντιθέτως, δεν ζήτησαν την ακύρωση του βασικού κανονισμού. Το τρίτο αίτημά τους έχει ως αντικείμενο να εγερθεί το ζήτημα της ενδεχόμενης ελλείψεως νομιμότητας των προαναφερθέντων κανονισμών. Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, δεν προέβαλαν νέο ισχυρισμό υπό την έννοια του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, αλλ' απλώς διευκρίνισαν παλαιότερο ισχυρισμό.

Επί του τετάρτου λόγου απαραδέκτου με τον οποίο προβάλλεται έλλειψη ενεργητικής νομιμοποιήσεως

30 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν αφορούν τις προσφεύγουσες ούτε άμεσα ούτε ατομικά. Ειδικότερα, η άποψη των προσφευγουσών ότι ανήκουν σε περιορισμένο κύκλο εξατομικευομένων και δυναμένων να προσδιοριστούν επιχειρηματιών, δηλαδή των Ιταλών ζαχαροπαραγωγών που κατέχουν ποσοστώσεις παραγωγής, αντικρούεται από το Συμβούλιο ακριβώς για τον λόγο ότι ο κύκλος αυτός δεν είναι περιορισμένος.

31 Το Συμβούλιο διευκρινίζει ότι το καθεστώς ποσοστώσεων παραγωγής στον τομέα της ζάχαρης προβλέπει τη δυνατότητα χορηγήσεως ποσοστώσεων σε «new comers» («νεοεισερχόμενους»). Συγκεκριμένα, το άρθρο 25 του βασικού κανονισμού επιτρέπει στα κράτη μέλη να μεταφέρουν χωρίς όρια ποσοστώσεις μεταξύ επιχειρήσεων βάσει σχεδίων αναδιαρθρώσεως. Κατά συνέπεια, ο δυνητικός κύκλος των Ιταλών ζαχαροπαραγωγών που κατέχουν ποσοστώσεις παραγωγής δεν μπορεί να καθοριστεί εκ των προτέρων. Προσθέτει ότι οι

διατάξεις που καθιέρωσαν το καθεστώς αντισταθμίσεως των εξόδων αποθεματοποιήσεως αφορούν όχι μόνον τους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς, αλλά και τους άλλους ζαχαροπαραγωγούς στην Κοινότητα. Συνεπώς, ο κύκλος των προσώπων που αφορούν οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν είναι κλειστός και μπορεί να διευρυνθεί στο μέλλον. Επομένως, δεν πληρούνται εν προκειμένω οι προϋποθέσεις παραδεκτού που καθορίζουν οι αποφάσεις του Δικαστηρίου της 26ης Ιουνίου 1990, C-152/88, Sofrimport κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-2477), και της 6ης Νοεμβρίου 1990, C-354/87, Weddel κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-3847).

32 Το Συμβούλιο αναφέρεται επίσης στη νομολογία κατά την οποία η γενική ισχύς, και επομένως ο κανονιστικός χαρακτήρας, μιας πράξεως δεν θίγεται από τη δυνατότητα προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων η πράξη αυτή έχει εφαρμογή σε δεδομένο χρονικό σημείο, αρκεί να μην αμφισβητείται ότι η εφαρμογή αυτή γίνεται στο πλαίσιο αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως που καθορίζεται από την πράξη σε σχέση με τον σκοπό που η εν λόγω πράξη επιδιώκει (απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 18, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1995, T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1941, σκέψη 48). Πάντως, οι προσβαλλόμενες πράξεις έχουν εφαρμογή στο πλαίσιο τέτοιας αντικειμενικής νομικής και πραγματικής καταστάσεως.

33 Εν προκειμένω, αφενός, το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι το καθεστώς αντισταθμίσεως των εξόδων αποθεματοποιήσεως που προβλέπει το άρθρο 8 του βασικού κανονισμού ισχύει σε ολόκληρη την Κοινότητα, η δε επιστροφή των εξόδων αποθεματοποιήσεως που προβλέπει η παράγραφος 1 του ίδιου άρθρου γίνεται κατ' αποκοπήν. Συνεπώς, το άρθρο 8 δεν αφορά ειδικά την επιστροφή των εξόδων στα οποία όντως υποβλήθηκαν οι Ιταλοί ζαχαροπαραγωγοί.

34 Αφετέρου, ο κανονισμός 1101/95, ο οποίος τροποποίησε τον βασικό κανονισμό, παρατείνει το σύστημα αυτοχρηματοδοτήσεως του τομέα και το καθεστώς ποσοστώσεων για έξι περιόδους εμπορίας, λαμβάνοντας υπόψη τις διεθνείς δεσμεύσεις της Κοινότητας και την οικονομική κατάσταση του τομέα της ζάχαρης στην Κοινότητα.

35 Εξάλλου, το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι ο κανονισμός 1534/95 εντάσσεται στο «πακέτο τιμών» που καταρτίζει κάθε χρόνο για την επόμενη περίοδο εμπορίας στους διαφόρους γεωργικούς τομείς. Από τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού αυτού προκύπτει ότι το Συμβούλιο, για να καθορίσει το ποσό της επιστροφής, στηρίχθηκε σε αντικειμενικά κριτήρια, λαμβάνοντας υπόψη — σύμφωνα με τα κριτήρια του άρθρου 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1358/77 του Συμβουλίου, της 20ής Ιουνίου 1977, περί καθορισμού γενικών κανόνων αντισταθμίσεως των εξόδων αποθεματοποιήσεως στον τομέα της ζάχαρης και περί καταργήσεως του κανονισμού (ΕΟΚ) 750/68 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/018, σ. 161) — τα έξοδα χρηματοδοτήσεως, συνυπολογιζομένου επιτοκίου 6,75 %, τα έξοδα ασφαλίσεως και τα ειδικά έξοδα αποθεματοποιήσεως.

36 Εξ αυτών συνάγει ότι οι επίδικες διατάξεις δεν περιέχουν κανένα συγκεκριμένο στοιχείο που να επιτρέπει το συμπέρασμα ότι το καθεστώς αντισταθμίσεως των εξόδων αποθεματοποιήσεως, και ιδίως ο καθορισμός του ποσού της επιστροφής, αφορά ειδικά την κατάσταση των προσφευγουσών. Συνεπώς, οι διατάξεις αυτές αφορούν τις προσφεύγουσες μόνον υπό την αντικειμενική ιδιότητα αυτών ως ζαχαροπαραγωγών.

37 Εν πάση περιπτώσει, απλώς και μόνον το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες κατέχουν ποσοστώσεις παραγωγής δεν αρκεί για να αποδειχθεί, όπως απαιτεί η νομολογία, ότι θίχτηκε η νομική τους κατάσταση (προαναφερθείσα απόφαση Codorniu κατά Επιτροπής, σκέψη 20). Σε αντίθεση με τον επίμαχο κανονισμό στην υπόθεση Codorniu κατά Επιτροπής, ο καθορισμός του ποσού της επιστροφής δεν έθιξε τη «νομική κατάσταση» των προσφευγουσών ούτε προσέβαλε «ειδικά δικαιώματα» αυτών (διάταξη του Πρωτοδικείου της 20ής Οκτωβρίου 1994, Τ-99/94, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. II-871, σκέψη 20).

38 Με το υπόμνημά της παρεμβάσεως, η Επιτροπή συντάσσεται με την επιχειρηματολογία του Συμβουλίου. Υπογραμμίζει ότι οι προσβαλλόμενες διατάξεις καθορίζουν το ποσό της κατ' αποκοπήν επιστροφής των εξόδων αποθεματοποιήσεως βάσει συνολικής αξιολογήσεως της αντικειμενικής καταστάσεως της αγοράς και αφορούν όχι μόνον τους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς, αλλά όλους τους ζαχαροπαραγωγούς της Κοινότητας, χωρίς να παρέχουν ειδική προστασία σε ορισμένους από αυτούς.

39 Οι προσφεύγουσες θεωρούν πρώτ' απ' όλα ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί τις αφορούν άμεσα υπό την ιδιότητα αυτών ως κατόχων ποσοστώσεων παραγωγής, καθόσον η επιστροφή των εξόδων αποθεματοποιήσεως συνδέεται άμεσα με την κατοχή των ποσοστώσεων αυτών. Συγκεκριμένα, οι επίδικες πράξεις, με το να μη λάβουν υπόψη τα υψηλότερα έξοδα αποθεματοποιήσεως στα οποία υποβάλλονται οι Ιταλοί παραγωγοί, δημιούργησαν διακρίσεις εις βάρος των παραγωγών αυτών. Συνεπώς, οι επίδικες πράξεις έχουν άμεση επίπτωση στην οικονομική κατάσταση των προσφευγουσών, οι οποίες είναι υποχρεωμένες να ασκούν τη δραστηριότητά τους εντός δυσμενών συνθηκών της αγοράς και υποβαλλόμενες σε μεγαλύτερα έξοδα από τα έξοδα στα οποία υποβάλλονται οι αλλοδαποί επιχειρηματίες.

40 Η διαπίστωση αυτή δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση από το γεγονός ότι οι ιταλικές αρχές διέθεταν περιθώριο εκτιμήσεως κατά τη χορήγηση των εθνικών ενισχύσεων. Αναφερόμενες στην απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 207), οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν ότι στην πράξη πάντοτε χορηγούνταν οι ενισχύσεις αυτές, οπότε ο κανονισμός 1101/95, κατά το μέρος που καταργεί τη δυνατότητα χορηγήσεως των ενισχύσεων αυτών, παράγει άμεσα αποτελέσματα έναντι των προσφευγουσών.

41 Στη συνέχεια, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι οι προσβαλλόμενες διατάξεις τις αφορούν ατομικά, καθόσον οι προσφεύγουσες ανήκουν σε περιορισμένο κύκλο εξατομικευομένων και δυναμένων να προσδιοριστούν επιχειρηματιών, δηλαδή των Ιταλών ζαχαροπαραγωγών που κατέχουν ποσοστώσεις παραγωγής. Η κατοχή ποσοστώσεως είναι η προϋπόθεση που καθιστά δυνατό για τον ζαχαροπαραγωγό να αυτοπροσδιοριστεί ως ζαχαροπαραγωγός υπό την έννοια της κοινοτικής ρυθμίσεως. Μόνο στους ζαχαροπαραγωγούς που κατέχουν ποσόστωση μπορούν να επιστραφούν τα έξοδα αποθεματοποιήσεως. Πάντως, δεν αμφισβητείται ότι οι προσφεύγουσες κατείχαν ποσοστώσεις παραγωγής για την περίοδο εμπορίας 1995/96.

42 Στο πλαίσιο αυτό, οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν ότι τα κοινοτικά όργανα γνώριζαν την ταυτότητά τους και επικαλούνται την υποχρέωση που υπέχουν τα κράτη μέλη να πληροφορούν τις κοινοτικές αρχές για την κατανομή των ποσοστώσεων μεταξύ των παραγωγών επιχειρήσεων, όπως απορρέει από τα άρθρα 25, παράγραφος 2, και 39 του βασικού κανονισμού καθώς και από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 787/83 της Επιτροπής, της 29ης Μαρτίου 1983, περί των ανακοινώσεων στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 88, σ. 6). Κατά την έκδοση των κανονισμών 1101/95 και 1534/95, το Συμβούλιο γνώριζε την ταυτότητα των

ιταλικών ζαχαροπαραγωγών επιχειρήσεων που κατείχαν ποσοστώσεις για την περίοδο εμπορίας 1995/96. Ήταν αναμφισβήτητο ότι οι προσφεύγουσες ανήκαν στις επιχειρήσεις αυτές και ήταν αδύνατο να προστεθούν άλλοι κάτοχοι ποσοστώσεων.

43 Στο μέτρο που το Συμβούλιο επικαλείται το άρθρο 25 του βασικού κανονισμού για να υποστηρίξει ότι ο αριθμός των ζαχαροπαραγωγών δεν είναι αμετάκλητος αλλά μένει ανοικτός σε «new comers», οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν ότι η δυνατότητα των κρατών μελών να μεταφέρουν ποσοστώσεις για την περίοδο εμπορίας 1995/96 μπορούσε να χρησιμοποιηθεί μόνον πριν από την 1η Μαρτίου 1995. Συγκεκριμένα, ο κανονισμός (ΕΟΚ) 193/82 του Συμβουλίου, της 26ης Ιανουαρίου 1982, για τη θέσπιση γενικών κανόνων για τις μεταφορές ποσοστώσεων στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 21, σ. 3), ορίζει στο άρθρο του 7 ότι, όταν κράτος μέλος εφαρμόζει το άρθρο 25, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, χορηγεί τις μεταβληθείσες ποσοστώσεις πριν από την 1η Μαρτίου για την εφαρμογή της διατάξεως αυτής του βασικού κανονισμού κατά την επόμενη περίοδο εμπορίας. Εξ αυτού συνάγουν ότι, κατά την ημερομηνία εκδόσεως των κανονισμών 1101/95 και 1534/95 — στις 24 Απριλίου και 29 Ιουνίου 1995 —, το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 δεν μπορούσε παρά να αφορά τον περιορισμένο κύκλο των Ιταλών ζαχαροπαραγωγών που είχαν καθοριστεί την 1η Μαρτίου του προηγούμενου έτους.

44 Οι προσφεύγουσες παραπέμπουν επίσης στην υπ' αριθ. 4/91 ειδική έκθεση του Ελεγκτικού Συνεδρίου σχετικά με την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης και της ισογλυκόζης, κατά την οποία η μακρά εφαρμογή του συστήματος ποσοστώσεων δημιούργησε υπέρ των κατόχων ποσοστώσεων δικαιώματα παραγωγής, καθόσον οι εν λόγω ποσοστώσεις παραγωγής κατέληξαν να γίνουν πραγματικά δικαιώματα συγκεκριμένων ιδιωτών. Εφόσον η Επιτροπή δεν διατύπωσε στο σημείο αυτό αντιρρήσεις με την επίσημη απάντησή της στους ισχυρισμούς αυτούς, δέχθηκε σιωπηρώς ότι οι ποσοστώσεις παραγωγής κατέστησαν πραγματικά δικαιώματα συγκεκριμένων ιδιωτών και ότι επομένως κάθε μέτρο που οι κοινοτικές αρχές λαμβάνουν σχετικά με τα δικαιώματα αυτά αφορά άμεσα και ατομικά τους κατόχους των εν λόγω δικαιωμάτων.

45 Παραπέμποντας ιδίως στις προαναφερθείσες αποφάσεις Sofrimport κατά Επιτροπής, Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής και Weddel κατά Επιτροπής, καθώς και στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 1965, 106/63 και 107/63, Töpfer κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 101), και της 13ης Μαΐου 1971, 41/70, 42/70, 43/70 και 44/70, International Fruit Company κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1969-

1971, σ. 783), οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι αποτελούν ομάδα επαρκώς διαφοροποιημένη από τους παραγωγούς άλλων ζωνών της Κοινότητας. Συγκεκριμένα, υπέστησαν δυσμενείς διακρίσεις από τις συνέπειες που το κόστος έχει ειδικά για την ιταλική αγορά, συνέπειες τις οποίες οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν έλαβαν υπόψη, ενώ τα κοινοτικά όργανα γνώριζαν το πρόβλημα.

46 Έτσι, κατά τις προσφεύγουσες, το Συμβούλιο εξέδωσε τις προσβαλλόμενες πράξεις αντιδρώντας στην ποσότητα ζάχαρης που οι χορηγηθείσες στην Ιταλία ποσοστώσεις επέτρεπαν στις προσφεύγουσες να παράγουν. Ενήργησε με βάση το δεδομένο αυτό και αποφάσισε ότι ο όγκος της παραγωγής συμπίπτει με τον όγκο της καταναλώσεως και ότι επομένως δεν χρειάζεται πρόσθετη ενίσχυση, οπότε υφίσταται σαφής σχέση μεταξύ της καταστάσεώς τους και των μέτρων που θέσπισε το Συμβούλιο.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

Επί του αντικειμένου της διαφοράς, επί της ανεπαρκούς ακριβείας του δικογράφου της προσφυγής και επί του εκπροθέσμου (πρώτος και τρίτος λόγος απαραδέκτου)

47 Οι προσφεύγουσες διευκρίνισαν με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου ότι ζήτησαν την ακύρωση του κανονισμού 1101/95, καθόσον το άρθρο του 1, σημείο 13, αντικαθιστώντας το κείμενο του άρθρου 46 του βασικού κανονισμού, κατάργησε τη δυνατότητα του Ιταλικού Δημοσίου να χορηγεί στους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς ενισχύσεις σχετικά με τα έξοδα αποθεματοποιήσεως, και του κανονισμού 1534/95, καθόσον το άρθρο του 4 καθορίζει στο ίδιο ποσό για ολόκληρη την Κοινότητα την επιστροφή για την αντιστάθμιση των εξόδων αποθεματοποιήσεως.

48 Είναι αλήθεια ότι ανέφεραν, στο ίδιο πλαίσιο, ότι ζητούν επιπλέον «να διαπιστωθεί, και βάσει του άρθρου 184 της Συνθήκης, το ανίσχυρο και η έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 8 του κανονισμού 1785/81», πράγμα που καταλήγει στην προβολή, προς στήριξη των αιτημάτων της προσφυγής,

ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας. Όμως, όσον αφορά το τελευταίο σημείο, διευκρίνισαν με τις παρατηρήσεις τους επί του υπομνήματος παρεμβάσεως της Επιτροπής ότι οι πράξεις που προσβάλλονται με την προσφυγή τους είναι οι κανονισμοί 1101/95 και 1534/95 και ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν ζήτησαν την ακύρωση του βασικού κανονισμού.

49 Εξ αυτών το Πρωτοδικείο συνάγει ότι οι προσφεύγουσες περιορίζονται να ζητήσουν την ακύρωση του άρθρου 1, σημείο 13, του κανονισμού 1101/95 και του άρθρου 4 του κανονισμού 1534/95, οπότε δεν χρειάζεται πλέον να εξεταστεί το παραδεκτό της προσφυγής όσον αφορά τα άλλα στοιχεία.

50 Επομένως, ο πρώτος και ο τρίτος λόγος απαραδέκτου, με τους οποίους προβάλλεται ότι το δικόγραφο της προσφυγής είναι ανακριβές και ότι εξέπνευσε η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής, καθίστανται άνευ αντικειμένου.

Επί του δευτέρου λόγου απαραδέκτου με τον οποίο προβάλλεται έλλειψη πράξεως δεκτικής προσφυγής

51 Κατά πάγια νομολογία, συνιστούν πράξεις δεκτικές προσφυγής ακυρώσεως υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης μόνον τα μέτρα που παράγουν υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα των προσφευγουσών, μεταβάλλοντας κατάφωρα τη νομική τους κατάσταση (διάταξη του Πρωτοδικείου της 24ης Ιουνίου 1998, Τ-596/97, Dalmine κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2383, σκέψη 29).

52 Όμως, όπως ορθώς τόνισαν η Επιτροπή και το Συμβούλιο, το άρθρο 1, σημείο 13, του κανονισμού 1101/95 δεν περιέχει σχετική διάταξη γενικά με το καθεστώς αντισταθμίσεως των εξόδων αποθεματοποιήσως ή ειδικά με τη δυνατότητα του Ιταλικού Δημοσίου να χορηγήσει στους Ιταλούς παραγωγούς ενίσχυση όσον αφορά τα έξοδα αυτά. Τη δυνατότητα χορηγήσεως τέτοιας ενισχύσεως προέβλεψε για τελευταία φορά ο κανονισμός 133/94, του οποίου το

άρθρο 1, σημείο 26, παρέτεινε την ισχύ της αντίστοιχης διατάξεως του άρθρου 46, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού και συγχρόνως περιόρισε τη δυνατότητα αυτή στην περίοδο εμπορίας 1994/95. Επομένως, όσον αφορά την επίμαχη περίοδο εμπορίας, δηλαδή την περίοδο 1995/96, η νομική κατάσταση των προσφευγουσών δεν επηρεάστηκε κατάφωρα από τον κανονισμό 1101/95.

53 Εξ αυτών προκύπτει ότι, κατά το μέρος που σκοπεί στην ακύρωση του άρθρου 1, στοιχείο 13, του κανονισμού 1101/95, η προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη.

Επί της ενεργητικής νομιμοποιήσεως (τέταρτος λόγος απαραδέκτου)

54 Δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως ασκουμένης κατά κανονισμού από φυσικό ή νομικό πρόσωπο εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αποτελεί στην πραγματικότητα απόφαση που αφορά άμεσα και ατομικά το πρόσωπο αυτό. Το κριτήριο διακρίσεως κανονισμού από απόφαση πρέπει να αναζητείται στη γενική ισχύ της επίμαχης πράξεως. Μια πράξη έχει γενική ισχύ αν εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς καθοριζόμενες καταστάσεις και αν παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων που λαμβάνονται γενικώς και αφηρημένως (διάταξη του Δικαστηρίου της 24ης Απριλίου 1996, C-87/95 P, CNPAAP κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-2003, σκέψη 33· απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1996, T-482/93, Weber κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-609, σκέψη 55, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 8ης Δεκεμβρίου 1998, T-39/98, Sadam κ.λπ. κατά Συμβουλίου, που δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 17).

55 Εν προκειμένω, το άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95 καθορίζει «σε 0,45 ECU ανά 100 χιλιόγραμμα λευκής ζάχαρης ανά μήνα» το «ποσό επιστροφής που αναφέρεται στο άρθρο 8» του βασικού κανονισμού, το οποίο προβλέπει μια «κατ' αποκοπή επιστροφή» της οποίας το ποσό «είναι το ίδιο για όλη την Κοινότητα». Από τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 1534/95 προκύπτει ότι το Συμβούλιο, για να καθορίσει το ποσό της επιστροφής, έλαβε υπόψη τα έξοδα χρηματοδοτήσεως, λαμβάνοντας ως βάση συνολικό επιτόκιο 6,75 %, τα έξοδα ασφαλίσεως και τα ειδικά έξοδα αποθεματοποιήσεως. Έτσι, η επίμαχη διάταξη καθιερώνει το ποσό της κατ' αποκοπήν επιστροφής και έχει εφαρμογή

επί ακαθορίστου αριθμού πράξεων αποθεματοποιήσεως εντός της Κοινότητας, τελουμένων από το σύνολο των κοινοτικών ζαχαροπαραγωγών. Επομένως, το άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95, ανατοποθετούμενο στο πλαίσιο του βασικού κανονισμού, έχει εφαρμογή επί αντικειμενικώς καθοριζομένων καταστάσεων και απευθύνεται γενικώς σε κατηγορίες προσώπων που λαμβάνονται αφηρημένως. Κατά συνέπεια, η διάταξη αυτή αποτελεί μέτρο γενικής ισχύος.

56 Εντούτοις, δεν αποκλείεται το ενδεχόμενο μια διάταξη η οποία, ως εκ της φύσεως και του περιεχομένου της, έχει γενικό χαρακτήρα να αφορά ατομικά φυσικό ή νομικό πρόσωπο, όταν η διάταξη αυτή θίγει το πιο πάνω πρόσωπο λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που είναι ιδιαίτερες για το πρόσωπο αυτό ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που το διαφοροποιεί από οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, το εξατομικεύει όπως εξατομικεύεται ο αποδέκτης διοικητικής αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Φεβρουαρίου 1996, C-209/94 P, Buralux κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-615, σκέψη 25).

57 Το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι εξατομικεύονται λόγω του ότι ως κάτοχοι ποσοστώσεων παραγωγής ζάχαρης ανήκουν σε «κλειστό κύκλο» δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πρώτον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως του επίδικου κανονισμού, το Συμβούλιο γνώριζε την ταυτότητα των προσφευγουσών, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η γενική ισχύς μιας πράξεως δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση από τη δυνατότητα ακριβούς, κατά το μάλλον ή ήττον, προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων η πράξη αυτή έχει εφαρμογή σε δεδομένο χρονικό σημείο, αρκεί να μην αμφισβητείται ότι η εφαρμογή αυτή γίνεται στο πλαίσιο αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως που καθορίζεται από τη σχετική πράξη (διάταξη του Δικαστηρίου της 18ης Δεκεμβρίου 1997, C-409/96 P, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-7531, σκέψη 37). Πάντως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν στοιχεία ικανά να αποδείξουν ότι οι Ιταλοί ζαχαροπαραγωγοί βρίσκονταν σε τέτοια ειδική κατάσταση ώστε ο εκ μέρους του Συμβουλίου καθορισμός της παράγωγης τιμής παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης για την Ιταλία να μην είναι γενικής ισχύος, αλλά να τους αφορά ατομικά.

58 Δεύτερον και εν πάση περιπτώσει, όπως υπογράμμισε το Συμβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση χωρίς να αντικρουστεί στο σημείο αυτό από τις προσφεύγουσες, ναι μεν τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή, πριν από τον καθορισμό των διαφόρων τιμών της ζάχαρης για κάθε ετήσια περίοδο εμπορίας, πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με την εξέλιξη της παραγωγής και

της καταναλώσεως ζάχαρης στο έδαφός τους και τις ποσοστώσεις παραγωγής ζάχαρης που έχουν ήδη χορηγηθεί (βλ. ανωτέρω τη σκέψη 44), πλην όμως το Συμβούλιο, όταν εξέδωσε τον επίδικο κανονισμό, δεν διέθετε ιδιαίτερα πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με κάθε μία από τις ιταλικές επιχειρήσεις που κατείχαν ποσοστώσεις παραγωγής ζάχαρης για την περίοδο εμπορίας 1995/96.

59 Εν προκειμένω, δεν είναι λυσιτελής ούτε η νομολογία που οι προσφεύγουσες επικαλέστηκαν προς στήριξη του παραδεκτού της προσφυγής τους. Συγκεκριμένα, η νομολογία αυτή παραπέμπει σε ορισμένες ειδικές καταστάσεις οι οποίες αφορούσαν επί μέρους αιτήσεις αδειών εισαγωγής που υποβλήθηκαν εντός συγκεκριμένης βραχείας περιόδου και για καθορισμένες ποσότητες (βλ. τις προαναφερθείσες αποφάσεις Töpfer κ.λπ. κατά Επιτροπής, International Fruit Company κ.λπ. κατά Επιτροπής και Weddel κατά Επιτροπής) ή συνεπάγονταν την υποχρέωση των κοινοτικών οργάνων να λάβουν υπόψη τις συνέπειες που η πράξη που μελετούσαν να εκδώσουν θα μπορούσε να έχει για την κατάσταση ορισμένων ιδιωτών (βλ. τις προαναφερθείσες αποφάσεις Sofrimport κατά Επιτροπής και Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής). Όμως, στην παρούσα υπόθεση δεν συντρέχουν τέτοιες περιστάσεις. Ειδικότερα, οι προσφεύγουσες δεν επικαλέστηκαν, ούτε, κατά μείζονα λόγο, απέδειξαν την ύπαρξη υποχρεώσεως του Συμβουλίου να εξασφαλίσει στους Ιταλούς παραγωγούς, στο πλαίσιο του συστήματος της αντισταθμίσεως των εξόδων αποθεματοποιήσεως, ιδιαίτερη προστασία, η οποία θα υπερακόντιζε την προστασία που εξασφαλίζεται στους άλλους κοινοτικούς παραγωγούς οι οποίοι και αυτοί προέβησαν σε αποθεματοποίηση των προϊόντων τους (βλ. επίσης την προαναφερθείσα απόφαση Buralux κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψεις 32 έως 34).

60 Στο μέτρο που οι προσφεύγουσες προσάπτουν στο Συμβούλιο ότι με την προσβαλλόμενη διάταξη καθόρισε το ίδιο ποσό επιστροφής για ολόκληρη την Κοινότητα και έτσι εισήγαγε διακρίσεις εις βάρος των Ιταλών ζαχαροπαραγωγών, των οποίων το κόστος αποθεματοποιήσεως είναι ιδιαιτέρως υψηλό, αρκεί να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το γεγονός ότι μια πράξη έχει διαφορετικά συγκεκριμένα αποτελέσματα για τα διάφορα υποκείμενα δικαίου επί των οποίων έχει εφαρμογή δεν έρχεται σε αντίθεση με τον κανονιστικό της χαρακτήρα εφόσον η κατάσταση αυτή έχει καθοριστεί αντικειμενικώς (διάταξη του Πρωτοδικείου της 4ης Οκτωβρίου 1996, Τ-197/95, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1283, σκέψη 29). Πάντως, από τα πιο πάνω προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη διάταξη είναι γενικής ισχύος.

61 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται επιπλέον ότι η προσβαλλόμενη διάταξη θίγει τα επί μέρους δικαιώματα παραγωγής τα οποία έχουν υπό την ιδιότητά τους ως κατόχων ποσοστώσεων παραγωγής χορηγηθεισών δυνάμει του βασικού κανονισμού. Συνεπώς, πρέπει να εξεταστεί αν παρά ταύτα μπορεί να θεωρηθεί ότι εξατομικεύονται υπό την έννοια της προαναφερθείσας αποφάσεως Codorniu κατά Συμβουλίου, κατά την οποία μια διάταξη γενικής ισχύος μπορεί υπό ορισμένες συνθήκες να αφορά ατομικά επιχειρηματία εφόσον θίγει ειδικά δικαιώματά του (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Weber κατά Επιτροπής, σκέψη 67, και την παρατιθέμενη νομολογία).

62 Εν προκειμένω, αρκεί η διαπίστωση ότι η χορήγηση στις προσφεύγουσες ποσοστώσεων παραγωγής δεν συνοδευόταν, πριν από την έκδοση του επίδικου κανονισμού, από κάποιο κεκτημένο δικαίωμα για τον καθορισμό επιστροφής ποσού το οποίο να λάμβανε υπόψη τα έξοδα αποθεματοποιήσεως στα οποία όντως υποβλήθηκαν μόνον οι Ιταλοί ζαχαροπαραγωγοί. Συνεπώς, η νομική κατάσταση των προσφευγουσών δεν ήταν διαφορετική από τη νομική κατάσταση των άλλων κατόχων ποσοστώσεων παραγωγής, οι οποίοι όλοι έπρεπε να αρκούνται στο ποσό της επιστροφής το οποίο καθόριζε το Συμβούλιο ομοιόμορφα και κατ' αποκοπήν για κάθε περίοδο εμπορίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Απριλίου 1980, 72/79, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 51, σκέψη 16).

63 Επομένως, το άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95 δεν αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες, οπότε η προσφυγή, κατά το μέτρο που σκοπεί στην ακύρωση της διατάξεως αυτής, δεν είναι παραδεκτή.

64 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

65 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν και το Συμβούλιο ζήτησε την καταδίκη τους στα δικαστικά έξοδα, πρέπει να καταδικαστούν εις ολόκληρον στα δικαστικά τους έξοδα καθώς και στα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου. Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Επιτροπή θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**

2) **Καταδικάζει τις προσφεύγουσες εις ολόκληρον στα δικαστικά έξοδά τους καθώς και στα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου.**

3) **Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.**

Vesterdorf Pirrung Βηλαράς

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Ιουλίου 1999.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf